

at den endelige Forkastelse af § 44 i Folketinget er sket uden Afstemning; man har derved vist, at man ikke ønskede at falde for Fristelsen til Konsekvensmageri, men kun vilde fastholde Princippet om Ligheden i Raadighedsforholdet og gennemføre de dertil svarende Regler, som man fandt var praktiske og rimelige.

Den næste Bestemmelse, som har fremkaldt oprørske Følelser hos Tilhængerne af det fra Fædrene nedarvede paa Husbondemagten grundede Ægteskab, er § 53 om, at Overøvrighedens Indgriben i visse Tilfælde kan paakaldes ved Uenighed om Udøvelsen af Forældremyndigheden. Her er jo Angriberne særlig højt oppe. Skal Overøvrigheden kunne gribe ind i de allerintimeste Forhold, skal vi til at eksperimentere med Børnene, siger man i Folketinget, saa er Brudet mellem Ægtefællerne ganske ulægeligt, saa kan man lige saa godt skille dem med det samme. Det er de allerblideste Argumenter. Udenfor Folketinget har Kritikken antaget ganske hysteriske Former. Jeg tror, at man ogsaa paa dette Omraade skal tage Sagen lidt med Ro. I Øjeblikket er Forholdet jo det, at det er Manden alene, der bestemmer, og han har endda Magt og Ret til at fjerne et Barn fra Hjemmet og Hustruen og skjule det for hende, uden at hun kan gøre ham noget, hvor aabenbart uretfærdigt hans Overgreb end er. Nu siger Lovforslaget, at Forældremyndigheden tilkommer Forældrene i Forening, hvilket ingen kan have noget imod, naar de er enige. Men Bestemmelser som denne er kun nødvendige, naar de ikke er enige; det er almindelig anvendt Matematik, at naar der staar en mod en, og de ikke kan blive enige, kan der ikke tages nogen Beslutning, men der skal netop af Hensyn til Barnet her ofte tages en Beslutning. Enten ødelægges Mor Peter totalt, hvorfor han bør sendes i en Kostskole, eller ogsaa ødelægges hun ham ikke, og saa skal Far ikke have Lov til at sende ham bort fra Mor. Enten skal Else ud at lære noget, som Mor vil, eller ogsaa skal hun gaa og drive og ryge Cigaretter hjemme, som Far synes, blot fordi hun er for fin til at bestille noget. Hvordan gaar det nu? Ja, nu gaar det saadan, at der i lang Tid er Kiv og Spektakel om Sagen, som saa ender med, at enten skærer Far brutalt igennem og faar sin Villie, eller ogsaa er det den forkælede Unge, der sejrer og ødelægges. Jeg tror, at Kommissionens Forslag paa dette Omraade er meget for-

nuffigt, og at den blotte Tilstedeværelse af den Bestemmelse vil opfordre Forældre til at tænke mere fornuftigt og se at blive enige om Forholdet. Desuden er det heller ikke saaledes, at Overøvrigheden overhovedet selv kan gribe ind og beskæftige sig med Sagen, uden hvor Barnets Tarv kræver det, hvor det drejer sig om at tage en for Barnet virkelig alvorlig Beslutning. Men naar de afgørende Hensyn, netop Hensynet til Barnets Fremtid, kræver en Beslutning, saa er det, den Beslutning skal tages, og saa skal Skænderiet ophøre. Desuden skal der ogsaa finde Mægling Sted. Jeg kan heller ikke se, at det skulde være nødvendigt, saaledes som det ærede 2det tingvalgte Medlem (Godskesen) forudsatte, at det just altid skulde være to fuldkommen rasende Ægtefæller, der kom til Overøvrigheden. Jeg kunde meget vel tænke mig, at virkelig alvorlige Forældre, selv om de havde hver sin afgjorte, bestemte Opfattelse af, hvad der i dette Punkt var det rette, under Hensyn til Barnets Fremtid, netop for Barnets Skyld, som de begge elsker, kunde ønske at lade en udenforstaaende, upartisk og forstandig Mand sige sin Mening om Sagen. Vi er alle sammen klar over, at vi er udmærket egnede til at opdrage andre Forældres Børn, men at disse selv ikke forstaar det. Der findes mange Fædre, som tror, at de kan prygle deres Børn til Genier, og der findes mange Mødre, hvis hele Pædagogik er sammenfattet i Ordene: Lussinger og Chokolade. Hvis man er gift med en af disse Pædagoger, kan det efter Omstændighederne være en Trøst, at en fornuftig Mand — og Amtmanden er jo Gud være lovet indtil videre en Mand — om fornødent kan sige et borgerligt Ord i Sagen. Jeg synes derfor, man kan tage denne Paragraf som en nødvendig Løsning af Knuden. Den største Betydning vil ligge i dens Eksistens. I Praksis vil man neppe komme til at mærke meget til den, og det forekommer mig, at Amtmanden er den Myndighed, man er bedst tjent med, fremfor en frivillig valgt Opmand, Slægt eller Venner eller Værgeraad, som det har været diskuteret.

Det ærede 3die Medlem for 6te Kreds (Hauch) hævdede med Hensyn til flere af disse Bestemmelser om Formueforholdet mellem Ægtefæller og om Forældremyndigheden, at Forholdet nu var følgende: enten maatte Ægtefællerne se at blive enige, eller ogsaa maatte de skilles, medens man nu vilde indblande et nyt farligt Element i Sagen: Trediemands Ind-